

BARNA T. ATTILA

Dunakorzó

*Fullad a város, ráterül,
fojtogatja a pénz szaga.
A padon hajléktalan ül.
Cseveg a szálló terasza.*

*A Dunán lámpafény riszál,
kelletik maguk a habok,
pincér, kurva fohásza száll
felétek, nyugodt gazdagok.*

*Légkondicionált életük
hölgyek és urak élvezik,
panaszkodnak, hogy bizniszük
mostanság nem úgy megy nekik.*

*Ajkatokon a yes, a bye
fénylik, csorog, akár a nyál.
Cinkosan koccan a pohár.
Egy vak hegedűs kornyikál*

*Kényelmesen legyintenek
szivarra gyűjtva, s míg finom
füstje, mint áldás, szétlebeg,
koldusként kotródik a gond.*

*(főlszemmel a rendőrt lesi,
felbukkan-e a fák alatt).
Ő is Made in Hungary.
Hajlongva jön az alkonyat.*

Exit

*Szakadt lepedővel takarva fekszik.
A kéz, az orr, az áll dudorodik.
Már elment fölötte a nagyvizit.
A lázlapon kereszt, mellette: exit,*

*óra, perc, mikor... Fölírva pontosan.
Telefon cseng, orvos, nővér siet.
Szomszéd ágyon olvas az új beteg.
Reggelit osztanak. Nagy komótosan*

*két beteghordó jön. Átemelik
a testet, a tepsibe fektetik,
s indulnak is. Elhal egykedvű zörgés,*

*ahogy tolják a folyosókon át.
A bűzös, fülelt kórterembe vág
a téli napfény, mint a boncolókés.*